2) obligacje emitowane przez jednostki samorządu terytorialnego,

3) akcje i obligacje dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym,

4) jednostki uczestnictwa lub certyfikaty inwestycyjne w instytucjach wspólnego inwestowania,

5) depozyty bankowe,

6) należności od reasekuratorów.

2. Dłużne papiery wartościowe, o których mowa w ust. 1 pkt 1—3, uznane za aktywa powinny spełniać poniższe warunki:

1) papiery wartościowe długoterminowe zostały wyemitowane przez podmiot zaliczony przez agencję Moody's Investors Service Inc. do kategorii inwestycyjnej mieszczącej się w granicach Aaa—Baa1 lub zostały zaliczone przez agencję Standard and Poor's Co. do kategorii inwestycyjnej mieszczącej się w granicach AAA–BBB+,

2) papiery wartościowe krótkoterminowe zostały wyemitowane przez podmiot zaliczony przez agencję Standard and Poor's Co. do kategorii inwestycyjnej mieszczącej się w granicach A1—A2.

§ 4. Aktywa stanowiące pokrycie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych mogą znajdować się w państwach, w których środkiem płatniczym jest waluta, w której ustalone są zobowiązania wynikające z umowy ubezpieczenia, w przypadkach gdy ryzyko, na którego pokrycie tworzone są te rezerwy:

1) dotyczy budynku albo budynku wraz z zawartością, o ile zawartość budynku jest objęta tą samą umową ubezpieczenia, a budynek ten znajduje się poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej,

2) dotyczy pojazdu zarejestrowanego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej,

3) wynika z wszelkich zdarzeń związanych z podróżą za granicę Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli umowa ubezpieczenia została zawarta na okres do czterech miesięcy,

4) wynika z umowy zawartej przez osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. 1. Łączna wartość aktywów, o których mowa w § 1, z wyjątkiem aktywów określonych w § 4, nominowanych w jednej walucie obcej, nie może przekraczać 5% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Łączna wartość aktywów, o których mowa w § 1, z wyjątkiem aktywów określonych w § 4, nominowanych w euro lub w walucie kraju należącego do Europejskiej Unii Monetarnej, nie może przekraczać 12% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Łączna wartość aktywów, o których mowa w § 1, nie może przekraczać 12% wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tworzonych na pokrycie ryzyk innych niż wymienione w § 4 niniejszego rozporządzenia.

4. Ograniczenia, o których mowa w ust. 1—3, nie dotyczą aktywów stanowiących należności od reasekuratorów, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 6.

§ 6. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 24 lutego 1997 r. w sprawie zezwolenia ogólnego na lokatę funduszy ubezpieczeniowych poza granicami kraju (Monitor Polski Nr 13, poz. 108).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r.

Minister Finansów: *J. Bauc*

1295

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 grudnia 2000 r.

w sprawie kas rejestrujących.

Na podstawie art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776

i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104, z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076, z 1999 r. Nr 50, poz. 499, Nr 57, poz. 596 i Nr 95, poz. 1100 oraz z 2000 r. Nr 68, poz. 805 i Nr 105, poz. 1107) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. obowiązek ewidencjonowania obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących, zwany dalej „ewidencjonowaniem", dotyczy podatników, którzy nie byli przed tym okresem zobowiązani do rozpoczęcia ewidencjonowania i jednocześnie u których wysokość obrotów osiągniętych z działalności określonej w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym, zwanej dalej „ustawą", w ciągu 2000 r. przekroczyła kwotę 40 000 zł.

2. Obowiązek ewidencjonowania bez względu na osiągniętą wielkość obrotu dotyczy również podatników kontynuujących po dniu 1 stycznia 2001 r. działalność, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy, którzy byli obowiązani do rozpoczęcia ewidencjonowania przed tą datą, z uwzględnieniem obowiązujących w tym okresie przepisów o terminach instalowania poszczególnych kas przez podatników.

3. Podatnicy, o których mowa w ust. 1, obowiązani są do rozpoczęcia ewidencjonowania od dnia 1 marca 2001 r., z zastrzeżeniem § 4.

§ 2. Podatnicy, o których mowa w art. 29 ust. 2c ustawy, osiągnięty obrót ewidencjonują jako obrót zwolniony od podatku.

§ 3. W przypadku podatników, którzy nie byli obowiązani przed dniem 1 stycznia 2001 r. do rozpoczęcia ewidencjonowania i jednocześnie nie przekroczyli w 2000 r. kwoty obrotu, o której mowa w § 1 ust. 1, a którzy w trakcie 2001 r. przekroczą tę kwotę, obowiązek rozpoczęcia ewidencjonowania powstaje po upływie dwóch miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło przekroczenie kwoty obrotu w wysokości 40 000 zł z działalności, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy.

§ 4. 1. Podatników opłacających podatek dochodowy w formie karty podatkowej:

1) wymienionych w art. 14 ust. 1b pkt 1 ustawy, objętych obowiązkiem ewidencjonowania na podstawie § 1 ust. 1 — zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania w okresie do dnia 30 czerwca 2001 r.,

2) wymienionych w art. 14 ust. 1b pkt 2 ustawy, zwolnionych od podatku na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy — zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania w okresie do dnia 31 grudnia 2001 r., z zastrzeżeniem ust. 3.

2. Do podatników, o których mowa w art. 14 ust. 1b pkt 1 ustawy, nie objętych obowiązkiem ewidencjonowania na podstawie § 1 ust. 1, przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

3. Podatnicy, o których mowa w art. 14 ust. 1b pkt 2 ustawy, korzystający w 2001 r. ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy mają obowiązek rozpoczęcia ewidencjonowania w przypadku rezygnacji lub utraty prawa do tego zwolnienia. Obowiązek rozpoczęcia ewidencjonowania powstaje po upływie dwóch miesięcy, licząc od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatnik przekroczył w 2001 r. kwotę obrotów w wysokości 40 000 zł z działalności, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy, nie wcześniej jednak niż pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym podatnik złożył rezygnację ze zwolnienia lub utracił prawo do zwolnienia.

4. Do podatników opłacających podatek dochodowy w formie karty podatkowej, innych niż wymienieni w ust. 1—3, stosuje się odpowiednio przepisy § 3 i § 5.

§ 5. Podatnicy rozpoczynający wykonywanie czynności, o których mowa w art. 2 ustawy (w tym opłacający podatek dochodowy w formie karty podatkowej), w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. obowiązani są do rozpoczęcia ewidencjonowania z dniem przekroczenia kwoty obrotu z działalności określonej w art. 29 ust. 1 ustawy w wysokości 20 000 zł.

§ 6. 1. W okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania następujących podatników świadczących:

1) usługi łączności,

2) usługi komunalne materialne, z wyłączeniem:

   a) sprzedaży gazu płynnego,

   b) usług w zakresie prania, chemicznego czyszczenia i farbowania oraz prasowania i maglowania,

3) usługi niematerialne, z wyłączeniem usług hotelarskich i turystycznych.

2. Zwolnienie określone w ust. 1 stosuje się, jeżeli udział wartości tych usług w 2000 r. był wyższy od 70% ogólnego obrotu podatnika z tytułu działalności wymienionej w art. 29 ust. 1 ustawy.

§ 7. Podatnicy prowadzący sprzedaż gazu płynnego, świadczący usługi przewozów pasażerskich w samochodowej komunikacji podmiejskiej i międzymiastowej, są obowiązani do rozpoczęcia ewidencjonowania od momentu dokonania pierwszej sprzedaży, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy.

§ 8. W okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. zwalnia się z obowiązku ewidencjonowania czynności wymienione w załączniku do rozporządzenia.

§ 9. W terminach wynikających z § 1 ust. 3, § 3—5 i § 7 podatnicy są obowiązani rozpocząć ewidencjonowanie przy zastosowaniu co najmniej 1/5 (w zaokrą-

gleniu w górę do liczb całkowitych) liczby kas, która została zgłoszona przez podatnika w urzędzie skarbowym, we wszystkich miejscach sprzedaży i świadczenia usług, na dzień rozpoczęcia ewidencjonowania. Od pierwszego dnia, każdego następnego miesiąca podatnicy obowiązani są wprowadzić do ewidencjonowania kolejne kasy, w liczbie nie mniejszej niż liczba kas zainstalowanych w pierwszym miesiącu ewidencjonowana.

§ 10. 1. Odliczenie, o którym mowa w art. 29 ust. 2b ustawy, zwane dalej „odliczeniem", może być dokonane w rozliczeniu podatku od towarów i usług za miesiące następujące po miesiącu, w którym rozpoczęto ewidencjonowanie. Podstawą do odliczenia jest dowód zapłaty całej należności za kasę rejestrującą.

2. Kwota dokonanego w danym miesiącu odliczenia, z tytułu nabycia kas rejestrujących, nie może być wyższa od kwoty różnicy między podatkiem należnym a naliczonym, w rozumieniu art. 19 ust. 1, 2 i 2a ustawy. W przypadku określonym w art. 21 ust. 2 ustawy, gdy podatnik wykazuje różnicę podatku do zwrotu, kwota odliczenia zwiększa kwotę tej różnicy podatku w trzech częściach miesięcznych, różniących się między sobą nie więcej niż o 1 zł.

§ 11. 1. Dokonanie odliczenia następuje pod warunkiem złożenia przez podatnika w urzędzie skarbowym, przed terminem rozpoczęcia ewidencjonowania, pisemnego oświadczenia o liczbie kas i miejscu (adresie) ich używania do ewidencjonowania.

2. Odliczenia mogą dokonać podatnicy, którzy rozpoczną ewidencjonowanie nie później niż w obowiązującym ich terminie, przy użyciu kas rejestrujących spełniających określone odrębnymi przepisami kryteria i warunki techniczne, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące, oraz warunki stosowania tych kas przez podatników.

3. Podatnicy obowiązani są do zwrotu odliczonych lub zwróconych im kwot wydatkowanych na zakup kas rejestrujących w przypadku, gdy w okresie trzech lat od dnia rozpoczęcia ewidencjonowania:

1) zaprzestaną ich używania,

2) zaprzestaną działalności,

3) nastąpi otwarcie likwidacji,

4) zostanie ogłoszona upadłość,

5) nastąpi sprzedaż przedsiębiorstwa lub zakładu (oddziału) samodzielnie sporządzającego bilans.

4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3, powstaje po upływie 30 dni od dnia, w którym powstały okoliczności uzasadniające dokonanie zwrotu.

§ 12. Przepis § 10 ust. 1 i § 11 stosuje się odpowiednio do zwrotu kwoty, o której mowa w art. 29 ust. 2c ustawy.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r.

Minister Finansów: w z. *J. Rudowski*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 2000 r. (poz. 1295)

WYKAZ CZYNNOŚCI ZWOLNIONYCH DO DNIA 31 GRUDNIA 2001 R. Z OBOWIĄZKU EWIDENCJONOWANIA PRZY ZASTOSOWANIU KAS REJESTRUJĄCYCH

1. Sprzedaż towarów i świadczenie usług na rzecz pracowników podatnika.

2. Świadczenie usług, o ile łącznie zostaną spełnione następujące warunki:[1)]

1) każda sprzedaż usług na rzecz osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych jest przez podatnika dokumentowana fakturą, w której zawarte są m.in. dane identyfikujące odbiorcę oraz jego podpis,

2) liczba wszystkich dokonanych operacji sprzedaży usług, o których mowa w pkt 1, w 2000 r. nie przekroczyła 50, przy czym liczba odbiorców tych usług będących osobami fizycznymi nie prowadzącymi działalności gospodarczej oraz osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą w formie indywidualnych gospodarstw rolnych w tym okresie była mniejsza niż 20.[2)]

3. Sprzedaż nieruchomości, sprzedaż towarów w systemie wysyłkowym (pocztą lub przesyłkami kurierskimi) oraz świadczenie usług, za które to czynności zapłata w całości następuje za pośrednictwem poczty lub banku na rachunek bankowy podatnika, z wyłączeniem płatności dokonywanych czekiem, ban-

[1)] Nie dotyczy podatników, którzy rozpoczęli ewidencjonowanie tych usług (sprzedaży towarów) przed dniem 1 stycznia 2001 r.

[2)] Dotyczy również podatników rozpoczynających w 2001 r. wykonywanie czynności, o których mowa w art. 2 ustawy, jeżeli do końca roku 2001 podatnik spełni warunki, o których mowa w pkt 2 załącznika, z tym że w przypadku podatników rozpoczynających wykonywanie czynności w drugiej połowie 2001 r., jeżeli liczba operacji sprzedaży tych usług do końca roku nie przekroczy odpowiednio 25, a liczba odbiorców tych usług 10.

kową kartą płatniczą lub kredytową, a z tych dowodów zapłaty jednoznacznie wynika, jakiej konkretnie transakcji zapłata dotyczyła.[1), 3)]

4. Świadczenie usług niematerialnych, z wyłączeniem usług hotelarskich i turystycznych.

5. Sprzedaż dokonywaną przy użyciu urządzeń służących do automatycznej sprzedaży towarów, z wyjątkiem sprzedaży paliw płynnych.

6. Przyjmowanie przez rewizorów należności związanych z wykonywaniem usług przewozu osób, a w przypadku transportu kolejowego — również przez konduktorów.

7. Świadczenie usług finansowych, pocztowych i kurierskich, telekomunikacyjnych, dostaw wody i ciepła, gazu przewodowego, energii elektrycznej, usług odprowadzania i oczyszczania ścieków, usuwania śmieci i nieczystości, usług kominiarskich, a także innych usług komunalnych materialnych, z wyłączeniem sprzedaży gazu płynnego, oraz usług w zakresie prania, chemicznego czyszczenia i farbowania oraz prasowania i maglowania.

8. Usługi weterynaryjne oraz usługi związane z chowem i hodowlą zwierząt.

9. Sprzedaż biletów komunikacji lotniczej.

10. Czynności wymienione w art. 2 ust. 2 i 3 ustawy.

[3)] W zakresie sprzedaży wysyłkowej towarów korzystanie ze zwolnienia możliwe jest tylko przez podatników, którzy niezależnie od innych wymogów dotyczących zwolnienia z ewidencjonowania prowadzą szczegółową ewidencję dowodów zapłaty, na podstawie której można ustalić również dane (w tym adres) osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej lub osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w formie indywidualnego gospodarstwa rolnego, na rzecz której dokonano wysyłki towarów.

1296

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 grudnia 2000 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym.

Na podstawie art. 5 ust. 5, art. 6 ust. 10, art. 14 ust. 11, art. 21 ust. 9, art. 23, art. 24 ust. 2, art. 32 ust. 5, art. 39 ust. 2, art. 47 i 50 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599, z 1994 r. Nr 132, poz. 670, z 1995 r. Nr 44, poz. 231 i Nr 142, poz. 702 i 703, z 1996 r. Nr 137, poz. 640, z 1997 r. Nr 111, poz. 722, Nr 123, poz. 776 i 780, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 162, poz. 1104, z 1998 r. Nr 139, poz. 905 i Nr 161, poz. 1076, z 1999 r. Nr 50, poz. 499, Nr 57, poz. 596 i Nr 95, poz. 1100 oraz z 2000 r. Nr 68, poz. 805 i Nr 105, poz. 1107) oraz art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. — Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 i Nr 160, poz. 1083, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 i Nr 92, poz. 1062 oraz z 2000 r. Nr 94, poz. 1037 i Nr 116, poz. 1216) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 109, poz. 1245 oraz z 2000 r. Nr 25, poz. 304, Nr 72, poz. 843 i Nr 91, poz. 1011) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w pkt 1 wyraz „oraz" zastępuje się przecinkiem, a po wyrazach „Nr 95, poz. 1100" dodaje się wyrazy „oraz z 2000 r. Nr 68, poz. 805 i Nr 105, poz. 1107";

2) w § 2:

a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) przypadki i zasady zwrotu podatku naliczonego podatnikom dokonującym importu towarów,"

b) skreśla się pkt 7 i 8;

3) w § 6 w ust. 1:

a) w pkt 3 po wyrazach „faktyczną sprzedaż" dodaje się przecinek i wyrazy „nie później niż po upływie 120 dni od pierwszego dnia przekazania do sprzedaży tych wydawnictw",

b) w pkt 4 i w pkt 6 po wyrazach „najmu, dzierżawy" dodaje się przecinek i wyraz „leasingu";

4) po rozdziale 5 dodaje się rozdział 5a w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Przypadki i zasady zwrotu podatku naliczonego podatnikom dokonującym importu towarów

§ 10a. 1. Zwrot podatku zapłaconego od importu towarów przysługuje podatnikom, którzy dokonali wywozu z kraju towarów, w związku z ich reklamacją, z zastrzeżeniem ust. 2—7.